

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm, ngày 14/07/2022.*

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 945

“CẦU MONG PHÁT TÀI”

Người thế gian đều mong cầu phát tài. Họ mong có tiền tài nhiều hơn mong có tuổi thọ. Chúng ta muốn phát tài thì chúng ta phải làm theo đúng đạo lý. Chúng ta phải mở rộng tâm lượng, hành thiện bố thí, tận tâm tận lực giúp đỡ người. Nếu tâm chúng ta mở rộng tương ứng với tự tánh thì tâm chúng ta rộng lớn vô lượng vô biên. Tâm chúng ta mở rộng tương ứng với tự tánh trong Phật pháp gọi là “*xưng tánh*”.

Khi tâm chúng ta “*xưng tánh*” thì dù chúng ta bố thí một đồng hay một hào thì phước báu của chúng ta cũng rộng lớn vô lượng vô biên. Không phải người bố thí nhiều tiền của thì có nhiều phước báu, còn người bố thí ít tiền thì ít phước báu. Chúng ta càng mở rộng tâm lượng thì phước báu càng to lớn. Tâm chúng ta không mở rộng thì cho dù chúng ta bỏ tiền của, vật chất nhiều đến bao nhiêu thì cũng chỉ có phước báu rất nhỏ.

Chúng ta phát tâm làm việc mà tâm chúng ta có ý niệm mong cầu thì phước báu sẽ có giới hạn. Chúng ta phát tâm làm việc mà tâm không có ý niệm mong cầu nghĩa là tâm chúng ta không có giới hạn thì quả báo sẽ thù thắng. Người mà không có ý niệm mong cầu thì khi phát tâm nhà Phật gọi là “*xưng tánh*”.

Hòa Thượng xuất thân từ một gia đình rất nghèo. Ngày đầu tiên gặp Đại sư Chương Gia, Đại Sư Chương Gia dạy Ngài phải bố thí. Hòa Thượng nói: “*Thưa Thầy, bây giờ tiền ăn con còn không có thì lấy đâu ra tiền để bố thí?*”. Đại Sư Chương Gia nói: “*Vậy 1 xu, 1 hào ông có bố thí được không? Ông hãy bắt đầu từ 1 xu, 1 hào*”. Từ đó Hòa Thượng tích cực bố thí, Ngài làm một cách miệt mài. Chúng ta phải mở được tâm của mình. Chúng ta phải mở tâm trước chứ đừng mở “*hầu bao*” trước. Chúng ta mở “*hầu bao*” trước mà tâm chưa mở thì tâm sẽ hối tiếc khi chúng ta bỏ tiền ra. Chúng ta mở được tâm, tâm chúng ta “*xưng tánh*” rồi thì chúng ta bố thí 1 xu, 1 hào thì công đức đó cũng “*xưng tánh*”. Chúng ta phải toàn tâm toàn lực vì chúng sanh mà lo nghĩ.

Tôi cũng xuất thân từ gia đình nghèo. Khi tôi dịch Kinh, tôi biết đến Phật pháp và những lời dạy của Hòa Thượng. Tôi luôn muốn đem những lời dạy chân chính, thấu tình đạt lý của Hòa Thượng chia sẻ với mọi người. Chúng ta càng dụng tâm vì chúng sanh thì chúng ta càng có nhiều việc để làm. Mọi người không hiểu vì sao pháp duyên của tôi ngày một tốt. Ngày càng có nhiều người mời tôi đến giảng. Vì tôi đi đến đâu tôi cũng toàn tâm toàn lực vì chúng sanh mà lo nghĩ, không một chút lo nghĩ vì mình.

Có những người họ làm vì họ mong cầu có được tiền tài, danh vọng, địa vị. Tôi chỉ mong đem Phật pháp tôi học được giảng giải cho người khác nghe. Hòa Thượng nói: **“Họ mong cầu tất cả. Họ mong cầu tiền tài, danh vọng, địa vị còn chúng ta chỉ mong cầu pháp tòa”**. Chúng ta chỉ mong cầu có nơi để học tập. Chúng ta đi đến đâu chúng ta cũng mang lại lợi ích cho chúng sanh. Chúng ta có duyên với chúng sanh là do chính mình chủ động kết duyên với chúng sanh. Chúng ta phải chủ động kết duyên bằng cách đi đâu, gặp ai chúng ta cũng tặng quà. Đó là chúng ta đã tu bố thí. Chúng ta đã bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy rồi vậy thì tiền tài sẽ tự đến.

Người thế gian không tích cực bố thí như cách Phật đã dạy. Phật dạy chúng ta: **“Chúng ta muốn có tiền tài thì phải bố thí tiền tài. Chúng ta muốn thông minh trí tuệ thì phải bố thí pháp, bố thí năng lực. Chúng ta muốn khỏe mạnh sống lâu thì phải bố thí vô úy”**. Bố thí vô úy chính là chúng ta ăn trường chay, giữ giới, phóng sanh, bảo vệ chúng sanh, giúp chúng sanh được sống an lành.

Người thế gian chỉ biết mong cầu mà không biết tích cực cho đi. Chúng ta học Phật hiểu rồi thì chúng ta tích cực cho đi. Chúng ta hiểu được đạo lý: **“Xả là đắc”**. “Xả” là được, xả ra bao nhiêu thì được vào bấy nhiêu. Đạo lý “xả đắc” giống như người thế gian nói là **“một vốn bốn lời”**, thậm chí **“một vốn vô số lời”**. Khi tâm chúng ta mở ra không có giới hạn, tâm chúng ta **“xíng tánh”** rồi thì dù chúng ta bỏ ra một xu, một hào thì công đức đó cũng rộng lớn vô lượng, vô biên như tự tánh của chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Người thế gian mấy ai hiểu được đạo lý này!”**. Chúng ta làm việc gì cũng sợ được sợ mất, sợ hơn sợ thua, sợ lời sợ lỗi!

Chúng ta phải làm một cách tự tại chứ không phải là bỏ ra mà giống như chúng ta đang bị cắt thịt. Chúng ta cho đi một cách sáng khoái thì phước báu cũng đến một cách sáng khoái. Đạo lý này rất ít người hiểu, chỉ có người học Phật nhiều năm mới cảm nhận được. Khi chúng ta có cảm nhận được rồi thì lại càng tích cực làm. Chúng ta tích cực làm thì chúng ta lại càng có cảm nhận sâu sắc hơn vậy thì chúng ta càng làm một cách sáng khoái, tích cực hơn!

Hòa Thượng dạy chúng ta đạo lý: **“Chúng ta làm việc thiện mà ta có ý niệm mong cầu phước báu vậy thì phước báu đó sẽ có giới hạn. Tâm chúng ta không có mong cầu thì phước báu có được sẽ không có giới hạn. Cho nên chúng ta phải phát tâm từ nơi tự tánh của mình mà làm”**. Chúng ta phải làm việc thiện một cách tự nhiên, không mong cầu. Nếu chúng ta phải có động lực hoặc có người động viên chúng ta mới làm thì việc làm đó không **“xíng tánh”**. Chúng ta làm một cách tự nhiên, tự tại thì phước báu sẽ đến một cách hết sức tự nhiên, tự tại.

Đạo lý này không nhiều người cảm nhận được vì họ chưa đạt đến cảnh giới đó. Khi tôi bị bệnh, một số người khuyên tôi vào bệnh viện tốt để chữa trị. Học trò ở các nơi biểu tiên để tôi chữa bệnh. Nhưng thay vì vào bệnh viện chữa trị thì tôi đi phóng sanh. Tôi càng tích cực phóng sanh thì tiền càng đến nhiều. Tôi tích cực phóng sanh đến mức người bán ở khắp các chợ đều biết mặt. Họ rất ngạc nhiên vì sao tôi đi phóng sanh nhiều như vậy. Chúng ta phải phát tâm làm một cách tự nhiên, tự tại thì phước báu sẽ đến một cách tự nhiên, tự tại.

Mọi người cảm cũng cảm thấy đạo lý này “đúng” nhưng mọi người chưa thể hiểu một cách sâu sắc, vì mọi người chưa đạt đến cảnh giới đó.

Hòa Thượng dạy chúng ta tích cực làm những việc lợi ích chúng sanh như bố thí nội tài, bố thí ngoại tài. Bố thí nội tài là bố thí tinh thần, sức lực, trí tuệ của chúng ta. Bố thí ngoại tài là bố thí tiền tài, vật chất. Bố thí nội tài phước báu lớn hơn là bố thí ngoại tài. Mỗi chúng ta đều có khả năng để bố thí. Nơi nào có tổ chức khóa tu, có tổ chức trại hè thì chúng ta đến đó tích cực làm nghĩa công. Đó là chúng ta đang bố thí nội tài.

Nhiều người thích bố thí tiền tài, vật chất hơn là bố thí nội tài vì họ chỉ cần bỏ tiền tài ra là được. Bố thí ngoại tài dễ hơn bố thí nội tài. Bố thí nội tài là bố thí bằng sự lao nhọc, năng lực, trí tuệ của chính mình. Hòa Thượng nói: “**Phật tử thường chỉ thích tu tài bố thí**”. Những người giàu họ bỏ tiền ra xây chùa, làm pháp hội, mở khóa tu. Họ không thích đến làm phục vụ thì chúng ta đến đó để phục vụ. Đó là chúng ta bố thí nội tài còn họ bố thí ngoại tài.

Chúng ta đang tích cực xây dựng trường lớp để đào tạo văn hóa truyền thống đó là chúng ta đang tích cực bố thí. Những người có tiền thì họ đóng góp tiền mua vật liệu xây dựng còn chúng ta bỏ công sức. Người bỏ công sức có phước báu lớn hơn. Chúng ta tổ chức trại hè có những người bỏ tiền mua gạo nhưng họ không đến để hỗ trợ. Chúng ta không sự cực nhọc, chúng ta dám xông pha vào làm.

Hòa Thượng nói: “**Người thế gian chỉ mong cầu phát tài. Họ suốt ngày cầu xin Thần Phật để được phát tài mà không hiểu được đạo lý “làm thế nào để phát tài**”. Trong vận mạng chúng ta có tài, có lộc, có công danh phú quý thì những thứ này sẽ tự đến. Trong vận mạng chúng ta không có tài lộc, không có công danh phú quý thì chúng ta nhất định cũng không có. Người xưa nói: “**Trong mạng có nhất định có, trong mạng không nhất định không**”. Người xưa cũng đã nói: “**Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định**”, một bữa ăn một ngụm nước đều do tiền định. Nhiều người nghĩ họ may mắn có được nhưng tất cả đều do trong vận mạng chúng ta có.

Hòa Thượng nói: “**Tâm nguyện lớn nhất của người thế gian hiện đại là phát tài nhưng họ không biết được tiền tài là từ ở nơi đâu mà ra. Trên Kinh Phật nói với chúng ta rất rõ: “Tiền tài là ở trong đời quá khứ chúng ta đã tu tích mà có được”. Tiền tài là trong mạng của bạn đã có sẵn rồi!**”. Trong đời quá khứ Hòa Thượng không tu bố thí. Ngài không tu phước chỉ tu huệ nên khi bắt đầu tu hành Ngài có trí huệ nhưng đời sống rất khó khăn. Ngài đã thay đổi vận mạng bằng cách ngay hiện đời tích cực tu bố thí. Trong suốt 60 năm ngày nào Ngài cũng giảng Kinh nói pháp, đó là bố thí pháp. Nhờ tích cực bố thí pháp Ngài đã thay đổi được vận mạng. Trong mạng của Ngài từ không có tiền tài, không có địa vị, không có tuổi thọ thì đã trở thành có tiền tài, có địa vị và có tuổi thọ. Ngài nghĩ đến Phật sự nào thì đều có thể làm được. Ngài là tấm gương thay đổi vận mạng ngay trong cuộc đời này cho chúng ta. Mỗi chúng ta cũng có thể thay đổi bằng cách tích cực làm lợi ích cho chúng sanh. Người có sẵn vai trò thì chúng ta làm tốt vai trò của mình, làm tròn bổn phận của mình chính là chúng ta đang tích cực tu phước.

Chúng ta đang làm một cách hời hợt, qua loa vai trò, trách nhiệm, bổn phận của mình. Một số Thầy Cô giáo chỉ thích đi làm từ thiện vì họ nghĩ làm từ thiện mới có công đức phước

báu. Tổ Sư Ân Quang dạy: “**Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành, chí tâm niệm Phật, cầu sanh Cực Lạc**”. Chúng ta phải dốc hết trách nhiệm trong vai trò, bổn phận của mình. Chúng ta không gánh vác vai trò của mình mà đi làm việc khác vậy thì chúng ta không những không có công đức mà còn tổn công, tổn đức.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phát tâm rộng lớn vì chúng sanh phục vụ, vì chúng sanh mà tạo phước báu thì phước báu trong mạng chúng ta sẽ có**”. Chúng ta không cần phải đi xin xỏ ai. Chúng ta là người cho đi chứ không xin xỏ nên chúng ta sẽ cảm thấy tự tại. Chúng ta nghe đạo lý này thì có thể sẽ chỉ “*hơi hiểu*”, “*hơi tin*” vì tự thân chúng ta chưa có trải nghiệm thực tế. Mọi thứ đều phải chúng ta chính mình trải nghiệm thì chúng ta mới thật sự tin. Chúng ta càng có sự chứng thực thông qua trải nghiệm thì chúng ta sẽ càng phát tâm làm mạnh mẽ hơn.

Chúng ta bố thí thì chúng ta sợ bản thân và con cháu đời sau không có cơm ăn nên chúng ta phải để dành. Nhưng người thế gian đã nói: “**Để sách lại cho con chắc gì con đã đọc. Để tiền tài lại cho con chắc gì con đã dùng được nhưng để âm đức lại cho con thì đời đời con cháu âm no**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta để dành tiền để khi bệnh uống thuốc vì chúng ta mong cầu bệnh nên chúng ta sẽ bị bệnh**”. Chúng ta để dành 100 triệu để khi bị bệnh thì mua thuốc vậy thì chúng ta sẽ bị bệnh để dùng số tiền 100 triệu này. Nếu chúng ta đem 100 triệu này để bố thí thì chúng ta không còn tiền để uống thuốc như vậy chúng ta sẽ không bị bệnh. Chúng ta để tiền “*phòng khi hoạn nạn*” vậy thì sẽ có hoạn nạn. Chúng ta không để tiền phòng khi “*hoạn nạn*” thì sẽ không có “*hoạn nạn*”.

Hôm trước tôi được mọi người gửi thuốc đặc trị cảm cúm. Tôi đem chia sẻ cho mọi người cùng uống chứ không để dành. Nếu tôi để dành thuốc thì tôi sẽ lại bị bệnh để phải uống chỗ thuốc đó. Khi chúng ta có sự trải nghiệm thực tế để chứng nghiệm được lời Phật dạy thì chúng ta sẽ càng tích cực làm, làm một cách mạnh mẽ. Nếu chưa có sự chứng nghiệm thực tế thì chúng ta không dám làm, khi làm chúng ta sẽ có sự đắn đo, thậm chí làm xong chúng ta còn hối hận, tiếc nuối. Chúng ta nên xả bỏ tiền tài vật chất thậm chí chúng ta xả bỏ luôn tiện nghi của cuộc sống. Hòa Thượng nói: “**Tất cả những tiện nghi của cuộc sống đáng lẽ chúng ta được hưởng nhưng chúng ta không hưởng, chúng ta nhường cho chúng sanh hưởng**”. Đó là chúng ta đang tích cực tích công bồi đức, tích phước, tích phước.

Tôi đi đến đâu tôi cũng tích cực làm. Chúng ta tích cực làm chính là chúng ta đang tu bố thí. Người ta tu bố thí với tâm mong cầu, chúng ta hiểu được rồi thì chúng ta tu bố thí không có tâm mong cầu. Chúng ta tích cực làm tốt cho người nhưng trong tâm chúng ta không vương bận. Đạo lý này tưởng chừng như dễ hiểu nhưng không dễ hiểu! Có những người chỉ thích ngồi hưởng thụ, chiếm tiện nghi của người. Đó là cực kỳ sai lầm. Những gì chúng ta hưởng thụ mà chúng ta không trả bằng tiền thì ta phải trả bằng phước báu trong vận mạng. Những gì chúng ta bỏ ra công sức mà chúng ta không nhận được thù lao xứng đáng thì chúng ta sẽ nhận bằng phước báu. Thế gian có những người có đức hạnh, họ dùng hết sức để làm lợi ích cho chúng sanh. Chúng ta không có đức hạnh mà chúng ta thọ hưởng những tiện nghi do họ làm ra vậy thì ngân hàng phước báu của chúng ta không trả được.

Hòa Thượng nói: “*Lần này chúng ta in 10.000 bộ “Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải”, chỉ cần một đến hai người đọc và lấy đó để tu hành nghiêm túc thì chúng ta đã đủ vốn rồi!*”. Mỗi bộ “*Kinh Vô Lượng Thọ*” giảng giải có 4 quyển, 10.000 bộ có 40.000 quyển. Nếu người nào không biết mà mang một bộ Kinh về để bày trong tủ để khoe mà không đọc, không hành trì nghiêm túc thì nhân quả đó họ không gánh được. Một bộ Kinh Địa Tạng, một bộ Cảm Ứng Thiên chúng ta in rất đẹp rất nhiều người mang về trưng bày cho “*oách*” nhưng không đọc. Họ không biết họ đang dần tiêu hết phước báu. Chúng ta phải hết sức cẩn thận!

Trong cuộc sống chúng ta không tạo phước nhưng chúng ta đang tiêu mòn hết phước báu trong vận mạng. Khi chúng ta không còn phước báu thì chúng ta sẽ thâm hiểm vì bệnh khổ, khó khăn sẽ kéo đến. Người xưa nói: “*Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí*”. Phước thì chúng ta không thấy đến hai lần liên tiếp nhưng họa thì đến hai, ba lần cùng một lúc. Ngân hàng phước báu của chúng ta đang bị âm nên phước không đến mà họa đến liên tục.

Người thế gian mong cầu phát tài nhưng họ không biết làm cách nào để phát tài. Chúng ta biết được rồi thì chúng ta phải phát tâm rộng lớn, mở tâm rộng lớn. Tâm chúng ta phải xứng với tự tánh. Tự tánh rộng lớn như hư không. Tâm chúng ta rộng lớn thì dù chúng ta bố thí 1 xu, 1 hào, phước báu đó cũng rộng lớn như hư không!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!